

Hrvatske zemlje znamen

POZDRAV MUČENIKU

Svečano

Vinko Glasnović

mf

Za - gr - mi grom - ko pjes - mo na - ša sta - ra,

mf

mf

za - gr - mi je - kom sto - ljetnih če - znu - ća,

mf

Mirko Validžić

Hrvatske zemlje znamen

Šibenik 1970

Na spomen proglašenja svecem
prvog hrvatskog sveca mučenika — franjevca
Sv. N I K O L E T A V E L I Ć A
i proslave u njegovu gradu Š i b e n i k u
21. lipnja — 1970 — 20. rujna

Likovna oprema:
Medaljon akad. kipara Želimira Janeš
s likom sv. Nikole i šibenske katedrale.
Grb obitelji Tavelić iz Šibenika.

Sveta Hrvatska

Sveta je naša zemlja Hrvatska
isklesana dlijetom neumornog Tvorca.
Njeno je tijelo od stanca kamena
i rodnog praha svježih ravnica.
Kostur joj snažni ponosne planine
što visovima šume zovom u beskraj.
Lice je njeno umivala rosa
u dahu sreće što kiši milinom.
Kroz njene žile teče vino sočno
i opojno nudi ruj sutona vrelog.
Na halji cvatnoj crven-bijelo-plavoj
dvadeset i pet dukata se ljeska
ko đerdanska stara ogrlica slave.
Plamsaj duše kucaj srca prati:

Nek živi sveta zemlja Hrvatska!
Nek živi u slozi! — Bog i Hrvati!

Još davno, davno u jutro rano
nad nevinom zemljom sunčev vijenac zasja
u cvjetanju zlata i osmijeha vrelih
što usnuše tiho u prisoju mira.
Niz iglice sive plahe jeke dana
spustiše se rosne latice bjeline
u romonu skladnom tihog svjetlopira.

Prođoše duga stoljeća i sudbe
u ustrajnom hodu kroz sivilo dana
uz urlike noći i mećave studne,
niz vrleti strme i virove mrke
ko zloguka jeka poharanih nada.
Al blagoslov svete zemlje Hrvatinke
osta trajna stvarnost ko osmišljaj vedri
Istine i Pravde u cvjetanju Dobra.

Zvekir teške sile pomamno se diže
i pokuša zatrt slobodu što buja
u hrvatskoj duši punoj nade svete.
Ni izdajnik sramni, ni tuđinac brojni
ne smogoše smrvit žezlo davne slave
iskovane čvrsto na nakovnju krvi,
bez predaha, znojem iz kog vječno iskri
snažan uzdah čežnje bolom razapete.

U ognju vrelom što obžeže moćno
ognjište naše uz priklade sure
romon Duha drevnog glasio se trajno
kroz poštenje, ljubav i hrabrosti jeku.
Brojni narod marno vrelio se žarom
i brusio srce žeravom što tinja
osluškujuć tiho govor novog sunca
u zoru jutra kroz nadu daleku. . .

Na vilovitim hatima
jure okrunjeni junaci,
oklopljene grudi cvjetaju
čelikom i snagom,
viziri ponosno stoje
na junačkim glavama,
nebrojena povorka prolazi
kroz dan bez predaha.

Iz krvi nikoše gorostasna stabla,
na listovima znamenja sveta,
debla pucaju od snage što buja,
cijela se Zemlja obukla u Pobjedu.

Na čelu povorke sijedi Starac kroči
i umiljatim očima lije raskošnu dobrotu
ko dar stidljivih pramenova neba.
Na grudima znamen vječnog pomirenja,
a u zdjelici drvenoj što je sali čežnja,
sa domaćih njiva darak svježe nade:
grozdovi zreli ko nabrekla jesen
i pogača medna pšeničnoga hljeba.

U svetom gaju povorka se jati,
očima žednim nebesku rosu prosi
i rukama čeznutljivo blagoslov pita. . .
U crvenilu istoka uzdižu se oblaci
ko jastuci jedri nasmijanih visova
i kiše laticama novih obećanja.

Evo našeg brata! — prolomi se vapaj —
što u sebi krijesove nosi naših nadanja.
Neka nam bude vođa, uzor života.

A Svetac u milom ozračju svježine
nasmiješen i vedar ko stoljetni dan
ispruži ruke urešene ružama krvi
i prozbori svečanim glasom blaženstva:

Ujedinimo duše i srca bratska!
Nek sretna bude naša sveta zemlja Hrvatska!

Uvijek i svagdje nek nas ljubav brati!
Složni u radu za drevni dom svoj,
u vjeri čvrsti ko velebitske stijene,
vječno budni ko našeg Mora vali —

B o g i H r v a t i !

Svetački Zbor je prihvatio Riječ
u polifonom izljevu hrvatskoga Srca
ko jeku jedru Vjere i Nade.

Augustin Kažotić u prognaničkom plaštu,
Križevčanin Marko s pregrštem Krvi,
Gracija iz Mula u osmijehu plahom,
Ozana Kotorka u čednosti tihoj —
izašli su složno na vidokrug Sunca
ko junaci davne nebeske parade. . .

Okruženi mnoštvom izbrušenih duša,
mučenika brojnih i ponosne braće
što kroz burna stoljeća bez kraja
vjernost svoju iskovaše spremno.

I njih vječno vez ljubavi brati.
Njihov poj je u beskraju Sreće:
Božja djeca! — Uvijek: Bog i Hrvati!

Hrvatski svetac

Plod krvi

Natopljena je Zemlja naša potocima krvi
za Krst časni i Slobodu zlatnu. . .
Okupani suncem Ljubavi prijeđosmo preko brvi
u duginu plaštu, u posvećenom platnu.

Izniče bujan nasad u cvjetanju Dobrote
ko iverje pramenova mjeseca u cvatu. . .
U Velimu začu se osmijeh sreće kroz suze:
rodio se Nikola, sin čestitu Hrvatu.

U zavjetrini

U hodu što stoljetna stopa ucrta čvrsto
kroz brazde bujne milovane rosom
vodio put je stari u ponosni Bribir
između prisoja žutih strmenitom kosom.

Duh mu je na čelu utkao znak rodne miline
i šaptao tajne ovijene koprenama sutona.
On je plovio daleko i uvijek mislio
na lozov miris i maslinike naših zatona.

Franjine ljestve

Franjo brate, pruži mi ruku i kaži:
Kamo se uspinju tvoje ljestve kroz krošnjate oblake?
I kamo vodi zanos iz tvojih vedrih očiju?
Ne odbij molbu iskrena srca. Vidike nove pokaži.

Ko u očaranom snu motrio je Leona, Egidija,
izabrani rod sestre Siromaštine . . .
Plovio je mjesečevom kočijom kroz predjele nepoznate
i motrio kako se nad njim palmina grana savija. . .

Strnište mudrosti

Žute se otkosi jedri pšenice što puca puninom
i zrače dahom svemoći, zanosom, visinom. . .
Novi nasadi klijaju bujno na njivi Mudrosti,
zlate se u sjaju nabujalih voda Milosti. . .

Mali brat Nikola, franjevac, Hrvat
bez predaha skuplja snopove jedre.
Nestaje u bezmjerju Sveznanja i moći bez granica
osjenjen blistavim ruhom Danice i Zore vedre. . .

Želje

Dokle će bujati u beskraj varnice čista Srca
u kojem iskri se Sjaj podneva u plaštu čeznuća?
Dokle će sjati Zvijezda na nebu bez predaha
i dozivati izvore vječne trajnih svanuća?

Pred njegovim okom Istok se zlatio rujem
ko vatre plam kad žari iskrama svemoći.
Želja je dozivala glasom cvjetnih ginuća
i brisala spone straha, besplodne nemoći.

U Bosni

Bosno naša, zemljo ponosita,
zemljo mučenika!
Bosno naša, zemljo uzorita,
zemljo vjere!
Evo k tebi sinka tvoga vjernog,
tvoga miljenika.
Već mi seka u zagrljaj hiti,
sag od kose stere. . .

Krstjani braćo, stare vjere sinci,
gore ponos!
Pred vama skromni brat vaš,
gledajte mu zanos!
Darujmo se poput Braće u poljupcu mira,
srcem kršćanskijem.
Nek nam zvijezda baršum toči
poljem hrvatskijem.

Zbogom

Ostavljam te, Zemljo moja, rasplakane duše i srca
i grcam bol u pelinu beznadnih isdisaja.
U meni se zagrčio jad što ko vulkan suklja
nad pustoši studnom koja nas osvaja. . .

Ostavljam ti blagoslov ko jeku sretnog dana
da opet zarudi jutro vedrih nasmijanih granuća.
Odlazim, al moja duša ostaje u lahoru čežnje,
umivene nadom kroz britke ponore ginuća.

Uspon

Još se na kamenju Kalvarije krijese cvjetovi Krvi
ko svjetlaci svemoći u danu bez predaha.
Nestaje talog smrti, oporu divljinu mrvi
Ljubav Božjega Sina kroz jeku smrtnih uzdaha.

Uz bregovite staze bosonog kroči odvažno
Hrvatski Sin, apostol Radosne Vijesti.
Otajne dubine duha podžiže vihor snažno
u beskrajnom usponu Dobrote i Božjeg Logosa, Svijesti.

Ljubav obvezuje

Pred Omarovom džamijom četiri Franjevca kroče
i pritišću Križ ko palicu božanske svemoći.
Braćo, naše je poslanje Duha u Ljubavi.
Bog samo želi vašu sreću, On k vama želi doći.

Nek jekne na sve strane pjesma Mira i Sloge
u pobratimstvu Istine što cvjeta Pravdom.
Braća u Bogu, u Vjeri, u skladu spona Žića,
orošeni dahom proljetnih jaglaca i osunčani nadom.

Služba Istine

Kadija brate, što Muhamedov čuvaš nauk
i istine željan žrvnjaš brašno u nedogled,
mi ti nudimo Slobodu kroz preporod,
smirenje u Dobroti, polet, vedar pogled.

Smilovanja nema u sljepilu mraka
tko drsko se diže na Prorokov Kuran.
Za vas smrt je plaća i sveopći prezir,
bezdan teških jada, grcaj gorak, tmuran. . .

Na mučilištu

U Krvi kupa se Ljubav i postaje Alem
i blista suncem Istine kroz ozračja Vjere,
dok istrošeno Tijelo skromnog redovnika
plamsa željama u cvatu i zrake vječnog Jutra bere. . .

Obješen o grede naklonjen Zemlji šaputa
u Jeki vječno novoj svesilnu Riječ nepobijeđenog Učitelja:
Svršeno je! — veli na borilištu zemnih čeznuća. —
Dođi, vjerni Sine, i primi plamsaj božanskog Veselja!

Palme

Ni vihor slijepe mržnje, ni mrzli dah neznanja
ofurit ne može procvale palmine grane.
Na listovima njenim utisnuti simboli sveznanja
što rose svjetlom u beskonačne zapjevane Dane. . .

Nitko ne može izbrisat pečate žrtvovane Krvi,
iz koje odzvanja glas jedrine i budi usnule junake,
što se otopiše strasno u izgaranju Dobrote
ko Stjepan negda, mučeničke povorke predvodnik prvi. . .

Zvijezda

Othranjena nova Zvijezda u zavjetrini hrvatskog neba
planula je sjajem crvenih vidika
u skladnom treptaju jedinstva kroz odsjeve Jutra
i lelujavo podžegla sveti šum proklijalih zrenika. . .

U njenoj pratnji beskonačnoj sveti narod hrli
u povorci dugoj kroz stoljeća rodna.
Orosila je kiša Krvi poljane naše. . .
Zato su hrvatska polja uvijek nasmijana, plodna!

Slava zemlje

U zanosu svijesti što othrani povjesnica naša
kroz osunčane brazde oranja i sijanja vedra
plovismo dugo i plovimo u nedogled,
na lađama našim blista se Simbol, nose nas anđela jedra.

U zagrljaju Ljubavi othranjene toplinom Krvi,
u bratskom dahu Slobode što kiši Srećom,
kroz sivilo i buru na ljutacu krša
ispinjemo se žurno u čeznuću sve širem i većem. . .

Zavjet

Nema krzmanja ni strahotnih utvara smrti
na proplancima Života u cvatu.
Mi kročimo vedro za svojim Svecem
i zavjet rodni pružamo spremno bratu Hrvatu:

Kroz odsjeve bujne aureole Krvi
označena staza stoljetnom jekom pozivlje sve nas.
Za tobom, brate Nikola, u Život i Svjetlo!
Pred nama neustrašivo idi. Osnažuj, štiti nas!

(Šibenik, siječanj 1970.)

Pozdrav mučeniku

I

Zagrmi gromko pjesmo naša stara,
zagrmi jekom stoljetnih čeznuća,
raznesi radost ispunjenih nada,
ožari srećom rascvala svanuća.

Na nebu plamnom naše boje plamte
i rujem krvi otkupljenje toče,
bjelina bistra novi vidik pruža,
plavilom stidnim blage nade soče.

Junaka davnih ponosnih Hrvata
potomak slave mučeničkog soja
franjevac skromni, evanđelja glasnik,
ovjenčan palmom, heroj svetog boja.

Nikola dični, sin hrvatske grude,
mladica bujna našeg krša rodna,
uz žale šumne otkrio je Bogu
čeznuća duše, zanos srca plodna.

U Bosnu hrli, sjeme dobra sije,
ko vitez stari za dom voljan mrijeti.
Odvažno kroči Kalvarijom drevnom,
s Kristom na križu spreman sagorjeti.

Zaštitnik brižni naše zemlje trudne
i braće brojne što se slavom kite.
U vjeri čvrsti, u ljubavi složni
Hrvati složno svome Svecu hite.

Nikola brate, našeg roda diko,
budi nam Zvijezda, ponos, nade plamen.
Ostani s nama u življenju bujnom,
budi nam uzor do vječnosti, amen.

II

Gromornom jekom odzvanjaju glasi,
a grudi svete diže vjere žar.
— Pružam Ti, Bože, i posljednju kapcu,
o primi, primi, taj krvavi dar.

Još riječca jedna i duh k nebu ode,
pukoše lanci, tijelo pada, vene.
I gledaš bolno krvav prizor smrti,
te borce križa mrtve, satrvene. . .

Ne! Ta smrt je samo kruna zemnog žića,
a muke teške ulaznica raja.
Mučenik je sveti fra Nikola sada,
zaštitnik Hrvatske, patničkoga kraja.

O gdje ste sada vi potomci slavni,
Tomislava Kralja, hrabrog Zvonimira?
O gdje ste sada vi junaci boja,
zar prizor ovaj srce vam ne dira?

Na koljena klekni, sine slavnog roda,
i obnovi zavjet, što ti duša kaže:
Za Te živim, Bože, poput fra Nikole!
To mi srce zbori, to volja nalaže.

(II, objavljeno 1939.)

Kazalo

Izdavač: — Biskupski ordinarijat, Šibenik. — Vjesnik sv. Nikole Tavelića. — Župski ured, Promina. — Auktor (Čitluk g., Promina).

Tiskara — »ŠTAMPA« — Šibenik

f

raz - ne - si ra - dost is - pu - nje - nih na - da,

f

ten.

o - ža - ri sre - ćom ras - cva - la sva - nu - ća

ten.

Šibenik 20 rujna 1970